

ธีรศักดิ์ เสนอเทวีรังไฟ

RAWIYADA
BOOKS

พกาวัง

อาณาจักร จอมยุทธ์

เพราะเธอมันร้ายนัก จอมมารอย่างเราจึงต้อง ลงอาญาคนผิดให้ได้รับโทษทัณฑ์อย่างสาสม!

ดอก จันทน์

ผู้เขียน ผการุ่ง

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือตัดลอกเนื้อหาส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือ

เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของหนังสือเท่านั้น

พิมพ์ครั้งแรก มีนาคม 2557

ราคา 285 บาท

บรรณาธิการเล่ม : รวีญาดา

พิสูจน์อักษร : น้องปลา

ออกแบบปก : ดอกเข็มสีม่วง

ผู้จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย

รวีญาดานิวส์

แวะไปทักทายกันได้ที่แฟนเพจ รวีญาดา & ผการุ่ง

<https://www.facebook.com/PhkaRung>

หรือ ติดต่อสอบถามเกี่ยวกับนิยายเรื่องนี้ และเรื่องอื่นของผู้เขียนได้ที่

p_pakarung@hotmail.co.th

จากใจนักเขียน

สวัสดีค่ะผู้อ่านที่น่ารักทุกคน พบกับนิยายเรื่องที่สี่ของผการุ่ง เรื่อง อาญาจอมมารค่ะ ซึ่งอยู่ในซีรีส์ ชุด เสน่ห์หาเริงไฟ ประกอบด้วย นิยาย 4 เรื่อง 4 รส คือ 1. บ่วงสาวทางฟ้า 2. อาญาจอมมาร 3. ซาดานผลาญรัก 4. กับดักเทพธิดา รับประกันความสนุกทุกเรื่องค่ะ

เรื่องอาญาจอมมาร เป็นเรื่องที่ 2 ในซีรีส์ชุดนี้ค่ะซึ่งเขียนจบก่อนเรื่องอื่น ตอนแรกตั้งใจเขียนแค่เรื่องเดียว แต่เขียนไปเขียนมาตัวละครในเรื่องทำให้อยากเขียนเพิ่ม เลยเกิดพลอตขึ้นมาเป็นซีรีส์ 4 เรื่องยาวต่อกัน เรื่องนี้เป็นเรื่องราวของ เอริก เมดิสัน พี่ชายคนโตของตระกูลเมดิสัน ที่ได้รับฉายา (ลับหลัง) จากน้องๆ ว่าจอมมาร กับ โรสิตาหรือโรส เพื่อนรักของไอรินน้องสาวคนเล็ก เอริกนั้นเกลียดซึ่งพวกหญิงรักหญิงจนเข้าไส้ เหตุเกิดจากโดมินิคเพื่อนรักถูกผู้หญิงประเภทนี้หลอกจนเกือบเสียชีวิต (จากเรื่องบ่วงสาวทางฟ้า) เมื่อเจอโรสซึ่งบุคลิกลักษณะการแต่งกายภายนอก แกรมยังตัดผมสั้นคล้ายพวกนี้อีก เลยเขมน้ำสาวเจ้าตั้งแต่เห็นหน้า คอยจับผิด คอยกีดกัน หาเรื่องกลั่นแกล้ง ให้เลิกคบกับน้องสาว ต่อแยะไปต่อแยะมาเกิดเป็นความรักขึ้นโดยไม่รู้ตัว จอมมารตัวร้ายจะทำยังไงกับหัวใจตัวเองละที่นี้ ลุ้นๆ

ไม่อยากสปอยมาก เอาเป็นว่าต้องลองอ่านดูค่ะว่าจะสนุกसान มีอะไรให้กุกกักกันใหม่ แต่ที่บอกได้คือ เรื่องนี้เรตเกิน18+ ค่ะ ผการุ่งตั้งไว้ที่ 25+ (ฉากเรียกเลือดมีแน่ๆ) แจกหิซซูค่ะ แจกๆๆ 555 อีกสามเรื่องในซีรีส์จะทยอยออกมาเรื่อยๆ นะคะ รอติดตามค่ะ

ขอบคุณที่รักกัน / ผการุ่ง

Romantic Passion

ส่งมอบความสุขด้วยใจ ให้นั่งอ่านด้วยความรัก
เพราะคุณคือคนพิเศษ

พักการ

อาญา จอมมาร

ตอนที่ 1. เหยื่อหน้าจอมมาร

คดีหลังใหญ่ของตระกูลเมตสัน

แท็กซี่คันหนึ่งแล่นมาจอดบริเวณหน้าประตูทางเข้าด้านหน้าของคดีหลังใหญ่ ประตูรถเปิดออกพร้อมกับร่างสูงเพรียวของหญิงสาวผมสั้น ในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวกับกางเกงยีนส์สีเข้มที่ก้าวลงมาจากรถคันนั้น ดวงตามองงามทอคมองประตูรั้วอัลลอยด์สูงตระหง่านด้วยสายตาเคร่งขรึม ก่อนจะหยิบกระเป๋าเดินทางใบย่อมลงมาวางบนพื้นถนน แล้วส่งเงินให้คนขับรถตามราคาที่ยกจ่ายได้บอกไว้ เมื่อรถแล่นออกไปร่างเพรียวบางนั้นก็หยิบกระเป๋าเดินทางใบเล็กมาถือ ก่อนจะเดินไปกดกริ่งหน้าประตู เพียงไม่กี่นาทียามรักษาความปลอดภัยก็มาเปิดประตูให้ แต่ไม่ยอมให้แขกผู้มาเยือนเข้าไปข้างใน หากสอบถามตามหน้าที่ของตนเพื่อความปลอดภัยของเจ้าของบ้าน แม้ท่าทางของแขกผู้มาเยือนจะห่างไกลกับคำว่าใจไม่น้อย แต่สมัยนี้ยากนักที่จะเชื่อถือคนที่บุคลิกหน้าตา ใจในคราบผู้ดีก็มีมาให้เห็นบ่อยๆ ในข่าวทีวี

“มาพบใครครับ” ปากสอบถาม แต่สายตาจ้องผู้มาเยือนเขม็ง

“ฉันชื่อโรสิตา ปิยาวัดน์ ค่ะ เป็นเพื่อนของคุณไอริน เมดิสัน” โรสิตาแนะนำตัวเอง ดวงตากกลมโตสบสายตากับคนถามไม่หลิกหลบ มุมปากแต่มีรอยยิ้มทอดไมตรี

“อ้อ เป็นเพื่อนกับคุณไอริน เชิญครับ เชิญเข้าไปข้างในครับ ตอนนี้คุณไอรินไม่อยู่ครับ แต่คุณไอรินสั่งผมไว้ว่าให้คอยต้อนรับเพื่อนของเธอครับ” พนักงานรักษาความปลอดภัย รีบเปิดประตูให้แขกคนสำคัญของเจ้านายทันที

“เชิญคุณเข้าไปด้านในได้ครับ คุณไอรินให้คุณไปรอเธอข้างในเดี๋ยวผมจะโทรบอกยายแมรี่ ให้พาคุณไปที่ห้องคุณไอรินครับ”

ว่าแล้วคนพูดก็โทรเรียกนางแมรี่ผู้เป็นแม่บ้านมาพาโรสิตาเข้าในด้านใน รวห้านาทีแม่บ้านร่างท้วมก็เดินออกมาหา นางกุลีกุจอช่วยหญิงสาวหิวกระเป่าพาโรสิตามาที่ห้องของไอริน ก่อนจะช่วยหญิงสาวจัดเสื้อผ้าที่เตรียมมาด้วยเช็ดตัว ทั้งสองเปิดกระเป๋านำเสื้อผ้ามาวางบนเตียง เสื้อผ้าของโรสิตาส่วนใหญ่เป็นเสื้อยืดกับกางเกงยีนส์ ชุดนอนก็เป็นชุดเสื้อกับกางเกงแบบผู้ชาย ทำให้คนช่วยจัดอดลอมมองแกมสังเกตุพฤติกรรมของสาวน้อยผมสั้นคนนี้ได้

ใบหน้าเรียวยาวใช้นั้นรับกับจมูกโด่งงาม ดวงตากกลมโตมีแพขนตาหนางอนใต้เรียวกวสวยดูน่ามอง หากเจ้าตัวจะไว้ผมให้ยาวอีกนิด นางแมรี่เชื่อว่าคุณโรสิตาอาจจะสวยกว่าคุณไอรินคุณหนูของเธอเป็นแน่

“ขอบคุณค่ะป้าที่ช่วยโรสิตาของ โรสฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะค่ะ จะมารบกวนหลายวันเลยค่ะ”

โรสิตาอึมบางๆ เกาะแขนแม่บ้านร่างท้วมไว้ ขณะเอนกายเข้าชบคนสูงวัยกว่าอย่างประจบ กิริยานั้นทำให้คนเห็นรู้สึกเอ็นดู ความคิดลบบๆ ในใจค่อยๆ เลือนหาย ถ้าคุณโรสเป็นหอมก็คงจะเป็นหอมที่น่ารักที่สุดในโลก ซึ้อ่อนอย่างกับลูกแมวแบบนี้ ชักจะไม่ค่อยแน่ใจเสียแล้วสิ นางแมรี่มองใบหน้าหวานใสของหญิงสาวอย่างวิเคราะห์อีกครั้ง

“คุณโรสกับคุณไอรีน รู้จักกันมานานแล้วหรือคะ” คำถามนั้นคนถามตั้งใจล้วงข้อมูล

“รู้จักกันตั้งแต่เรียนมหาลัยปีแรกแล้วคะ แต่โรสไม่เคยมาที่บ้านไอรีนเท่านั้นเอง”

โรสิตาขยับกาย เอนตัวบนที่นอนอย่างสบายอารมณ์ เข้าใจดีว่าคนแก่อ่างนางแมรี่ห่วงใยไอรีน คงจะเข้าใจว่าเธอกับเพื่อนสาวมีความสัมพันธ์กันแบบวิปริตผิดเพศ ซึ่งข้อนี้จะโทษคนคิดก็ไม่ได้เพราะบุคลิกท่าทางของเธอ มันทำให้คนที่ไม่รู้จักกันมาก่อนคิดแบบนั้นได้ทุกครั้ง จะให้เธอเปลี่ยนสไตล์การแต่งตัว เปลี่ยนบุคลิกนิสัยคงทำไม่ได้ เมื่อเธอชอบทำตัวสบายๆ ไม่ชอบแต่งตัวแบบผู้หญิงทั่วไป นอกจากจำเป็นจริงๆ

“มีนาปีถึงไม่เคยเห็นหน้าคุณมาก่อน ขอโทษนะคะ คุณมาเยี่ยมคุณ ไอรีนหรือว่ามาทำธุระอะไรคะ” นางแมรี่อดถามไม่ได้ ด้วยไอรีนไม่ได้แจ้งให้นางทราบวโรสิตามาพักที่นี่ด้วยสาเหตุอะไร

โรสิตาคลอ้มสวย ชันแขนหนุนศีรษะบนฝ่ามือ ขณะตอบว่า “โรสมาช่วยไอรีนทำโปรเจกงานคะ ไอรีนเขาขอร้องให้มาช่วยฟรีเซ็นสัญญาน”

“อ้อ เห็นคุณไอรีนเธอบ่นอยู่เหมือนกันว่า คุณโอลิเวอรียไม่ยอมช่วย เธอ ก็เล่นไปแกลังป่วนพี่ชายจนสาว ๆ ของพี่หนักกระเจิง ใครจะยอมช่วยล่ะคะ”

นางแมรีพยักหน้าเข้าใจ นางดูแลคุณหนูเล็กและพี่ชายทั้งสองมาตั้งแต่เด็ก ปัจจุบันแม้ทั้งสามจะเติบโตเป็นหนุ่มสาวแล้ว แต่ยังคงขบแหย่กันเป็นเด็ก จนนางต้องมาห้ามทัพอยู่บ่อยๆ ไอรีนหวังพี่ชายมากไม่ยอมให้พี่ชายมีคนรัก เอิริกพี่ชายคนโตนั้นหญิงสาวไม่ค่อยหวง เพราะรู้ว่าพี่ชายชอบทำงานมากกว่าชอบจีบสาว ต่างจากโอลิเวอรียพี่ชายคนรอง ที่ขยันควงสาวมายั่วให้น้องโมโหเล่น นางรู้ว่าโอลิเวอรียแกลังน้องสาวเล่น เขามีนิสัยเอาการเอางานไม่ต่างจากพี่ชาย แต่บุคลิกของโอลิเวอรียจะเป็นคนสนุกสนานไม่เคร่งขรึม ระเบียบจัดอย่างเอริกพี่ชายคนโต เมื่อนึกถึงเอริกนางแมรีอดหวั่นใจแทนไรลิตาไม่ได้ เมื่อรู้ว่าคุณชายใหญ่แห่งตระกูลเมดิสันนั้น เกลียดพวกลักเพศเข้าไส้ คนสูงวัยกว่าทอดสายตามองใบหน้าอ่อนใสของหญิงสาวมมสันอย่างห่วงใย ภาวนาให้เอริกอย่าเพิ่งรีบกลับมาจากต่างประเทศในตอนที่ไรลิตาทักอยู่ที่นี้

“คุณไรสทานอะไรมาหรือยังคะ ป้าจะไปจัดให้” แม่บ้านขรธาเอ่ยถาม

ไรลิตาส่ายหน้า “ไม่เป็นไรค่ะป้า ไรสยังไม่มีหิวค่ะ ชอบคุณมากนะคะ” เธอปฏิเสธอย่างสุภาพ

“ถ้าอย่างนั้นป้าขอตัวไปดูแลเด็กในครัวก่อนนะค่ะ ปล่อยให้ดื่มชุปไว้ ไม่รู้ว่าลืมเปิดเตาทิ้งไว้หรือเปล่า”

เมื่อเห็นอีกฝ่ายไม่ต้องการอะไร นางแมรีจึงปล่อยให้พักผ่อนอยู่ในห้องตามสบาย ก่อนจะออกมาทำงานในหน้าที่ของตัวเองต่อ ร่างค่อนข้างห้วมเดินออกจากห้องของลูกสาวคนเล็กของเจ้าของบ้านลงมายังชั้นล่าง ก่อนจะเบิกตากว้าง เมื่อเห็นร่างสูงใหญ่ของเอริก เมติสัน เดินเข้ามา

“อ่า... คุณเอริก กลับมาแล้วเหรอคะ” นางแมรีทักทายนายน้อยของตน พลงอำแขนให้ชายหนุ่มโอบกอด

“งานเสร็จไครรับ ผมเลยรีบกลับ ไม่รู้จะอยู่ทำไม กลับมาคงานที่บริษัทเรตีกว่า” เอริกกระตุกยิ้มมุมปากเล็กน้อยก่อนจะคลายอ้อมแขนปล่อยพี่เลี้ยงวัยชราให้เป็นอิสระ เขากวาดสายตามองไปรอบกาย

“คุณพ่อคุณแม่ นายโอลิเวอร์ยายไอรีน ยังไม่กลับกันเหรอครับ” เขาทามหาสมาชิกในครอบครัว

“คุณท่านทั้งสองกับคุณโอลิเวอร์ยังไม่กลับคะ วันนี้มีงานเลี้ยงรับรองลูกค้า อาจจะกลับเป็นๆ ส่วนคุณไอรีนเอ่อ...” นางแมรีไม่กล้าบอกว่าคุณหญิงเล็กของเธอออกไปข้างนอกกับฟิลลิปเพื่อนของโอลิเวอร์ ซึ่งกำลังขยับฐานะจากเพื่อนที่ชายมาเป็นคนรักของหญิงสาว หากเอริกรู้เข้าคงอาละวาดตามประสาคนหวงน้องสาว

“ไอรีนอยู่ข้างบนโซใหม่ ปกติเวลานี้ ยายตัวแสบชอบนอนกลางวันนี่”

เอริกเอ่ยอย่างอารมณ์ดี วันนี้เป็นวันหยุดน้องสาวของเขาไม่ต้องไปทำงานที่บริษัท เขาารู้ดีว่าไอรีนชอบนอนกลางวันเป็นที่สุด

“ทักนี่ซีก็เกียจจนอ้วนเป็นหมูแล้ว ไม่ได้ ผมจะไปลากตัวออกมาจากเตียงสักหน่อย”

ว่าแล้วพี่ชายใหญ่ ก็เดินลี้วชั้นชั้นสองไป ปล่อยให้คนแก่ยืนอ้าปาก
หวอ ร้องห้ามไม่ทัน นางแมร์ถอนหายใจแรงๆ พระเจ้าไม่เข้าข้างโรสิตาเลย
ดันส่งพญามารประจำบ้านไปเจอเธอก่อนเวลาอันควร จะไปช่วยนางคงช่วย
ไม่ไหว สังขารของนางก็แก่หง่อมจนวิ่งตามไปไม่ทัน ปล่อยให้เป็นเรื่องของ
โชคชะตาดีกว่า บางทีคุณเริกคงไม่อาละวาดเข้าใส่คุณโรสหรอก หญิงชรา
ได้แต่ภาวนาให้นางเข้าใจลูก

ประตูห้องนอนค่อยๆ เปิดกว้าง ร่างสูงใหญ่แทรกตัวเข้ามาภายใน
ห้องอย่างเงียบกริบ ดวงตาคมจับจ้องไปที่เตียงนอน ก่อนที่ริมฝีปากหยัก
หนาจะคลี่ยิ้ม เมื่อมองเห็นร่างของใครคนหนึ่งนอนห่มผ้าคลุมโปงอยู่บนนั้น
เขาค่อยๆ จรดปลายเท้าอย่างเข้าไปหาช้าๆ สายตายังคงจับจ้องร่างนั้นไม่
วางตา เกรงว่าจะทำให้อีกฝ่ายรู้สึกตัว ผ้าห่มนวมสีหวานลายดอกไม้ ห่ม
คลุมร่างนั้นจนมิดเห็นเพียงศีรษะเล็กๆ โผล่ออกมาแค่ช่วงบน มือเรียวยื่น
มาแตะส่วนที่คิดว่าเป็นหลังของคนในโปงผ้า ก่อนจะโถมตัวลงไปรวบร่าง
นั้นมากอดแรงๆ

“ว้าย! ใครนะ ปล่อยนะ”

เสียงกรีดดังมาจากร่างในผ้าห่ม พร้อมกับอาการตื่นชุกชักก้อย่าง
คนที่ตกใจสุดขีด ทำให้คนที่อยู่นอกผ้าห่มขำ หากไม่ปล่อยง่ายๆ กลับกอด
รัดร่างนั้นแน่นขึ้น

“ยายตัวชี้เกี้ยว ต้องโดนลงโทษแบบนี้”

เอริกยังแก้งต่อไม่เลิก เขาล้วงมือไปได้ผ้าพยายามจีเอาคนในนั้น
อาการตื่นรนซัดซิ้น ค่อยๆ กลายเป็นชักรกระดุกหนีด้วยความจิกจี้ ทำเอา
คนแก้งได้ใจแก้งไม่หยุด

“ปล่อยนะ ช่า ช่า... โอ๊ย จะไม่ไหวแล้วนะ!”

เสียงหัวเราะแปร่งๆ นั้น ทำให้คนได้ยินขมวดคิ้ว หยุดชะงักการจีเอว
ไปชั่วครู่

“เฮ้! ไม่ใช่เสียงยายโอรีนนี่”

เอริกรีบเปิดผ้าห่มออก ก่อนจะเบิกตากว้างเมื่อมองเห็นหน้าคนใน
โปงผ้าถนัดตา

“เธอเป็นใคร มาอยู่ในห้องชายโอรีนได้ยังไง!”

เขาตวาดเสียงดัง สายตาคมคายความขี้เล่นลง เปลี่ยนมาดุตัน เมื่อ
เห็นคนบนเตียงไม่ใช่น้องสาวสุดที่รัก แต่เป็นผู้หญิงที่โหนไม่รู้ โอรีนไปไหน
ทำไมถึงปล่อยให้ใครก็ไม่รู้มานอนในห้องตัวเอง

โรสิตาหอบหายใจแรงๆ อาการจุกเสียดจากการโดนจีจนหัวเราะ
ท้องแข็ง ทำให้พูดไม่ออก หญิงสาวมองหน้าคนตัวโตที่โอบรัดด้วยความ
ตกใจ เขาคงเป็นที่ชายคนใดคนหนึ่งของโอรีน ใบหน้าคมคายหล่อเหลา
ดวงตาสีน้ำเงินของเขาจ้องมองเธอนิ่ง มันดูมีเสน่ห์น่าค้นหา แม้จะทอ
ประกายดุกร้าวไปหน่อยก็ตาม บวกกับริมฝีปากแดงระเรื่อตามธรรมชาติ
ทำให้คนมองรู้สึกวูบๆ ในใจ ก่อนจะพยายามรวบรวมสติที่แตกกระเจิงของ
ตัวเองให้กลับคืน

“เอ่อ...โรส ฉันทัน... เป็นเพื่อนของโอรีนค่ะ” โรสิตาพยายามอธิบาย
ด้วยน้ำเสียงตะกุกตะกัก

ร่างบางถูกร่างหนากว่าโอบรัดไว้ทั้งตัวแบบนี้ ใครจะพูดเต็มเสียงได้ ไหวล่ะ คุณสิเขายังไม่ยอมปล่อยเธอ แขนแข็งแรงนั้นรัดแน่นจนอัดอัดไปหมด หากไม่มีผ้าห่มนวมเนื้อหนาพันไว้อย่างนี้ หญิงสาวคงเข้าไปอยู่แนบชิดเนื้อตัวอีกฝ่ายไปแล้ว

“ปล่อย... ปล่อยฉันท่อนะคะ ฉันทหายใจไม่ออก”

เอริกเพิ่งรู้ว่าเขายังไม่ได้ปล่อยให้หญิงสาวเป็นอิสระ ผ่านวมหนานั้นทำให้เขาไม่ได้สัมผัสแนบชิดกับเธอ แต่ก็ทำให้ชายหนุ่มร้อนวูบวาบขึ้นมา เมื่อเห็นใบหน้าหวานใส่นั้นเต็มตา ปกติเขาไม่ชอบผู้หญิงผมสั้น แต่ทำไมถึงได้เกิดปฏิกิริยาเหมือนพอใจกับกรได้สัมผัสเนื้อตัวของอีกฝ่ายได้ ทายาทคนโตของตระกูลเมดิสัน รีบปล่อยร่างนุ่มนิ่มนั้นทันที ก่อนจะขยับลุกมายืนบนพื้น

โรสิตารีบสละผ้าห่มออกจากตัว การกอดรัดพิศเหวี่ยงเมื่อครู่ เล่นเอาเธอเหงื่อซึมไปทั้งตัว ยังไม่นับอาการตกใจจนหัวใจเต้นราวกับกลองนี้ อีก ล้วนทำให้เจ้าของร่างกายเหนียวจนหายใจไม่ออก ลมหายใจติดขัดพร้อมกับอาการหอบแรงๆ นั้น ทำให้เจ้าตัวรู้ว่าโรคหอบ โรคประจำตัว กำลังจะกำเริบขึ้น

“ช่วย... ช่วยหอบियाให้ที ฉันท... ฉันทหายใจไม่ออก” มือเรียวซีไปที่กระเป่าใบเล็ก ที่วางอยู่บนโต๊ะเครื่องแป้ง

เอริกขมวดคิ้ว เขามองดูอาการของหญิงสาวอย่างตกใจ ก่อนจะรีบไปหยิบกระเป่าใบนั้นมาให้เจ้าของ โรสิตาเปิดกระเป่าหยิบกระบอกยาพ่นมาเขย่าสองสามครั้ง ก่อนจะอมตรงปลายแล้วพ่นยาลงคอ ราวห้านาที หน้าตาของหญิงสาวจึงค่อยๆ ดีขึ้น

“เป็นอะไรมากหรือเปล่า”

เอริกเอ่ยถามเสียงเรียบ แม้จะรู้ว่าเขาเป็นต้นเหตุให้อาการป่วยของเธอกำเริบจากการเข้าไปพืดเธอแบบนั้น แต่ทว่าชายหนุ่มไม่คิดจะเอ่ยคำขอโทษ

“ฉันไม่เป็นอะไรแล้วค่ะ แค่ตกใจและก็เหนื่อยจนโรคหอบกำเริบ” โรสิตาผินยิ้ม ปรับท่าทีให้เป็นปกติเมื่ออาการเริ่มดีขึ้น

“เธอเป็นใคร แล้วมาอยู่ในห้องน้องสาวของฉันได้อย่างไร” เขาเอ่ยถามเสียงเข้ม หดเวลายืดเยื้อ

โรสิตากะพริบตาปริบๆ สบสายตาเข้มนุของอีกฝ่ายแล้วอดใจสั่นรำไม่ได้ คนอะไรดูแบบนี้ ถ้าให้เธอเดาเขาคงเป็นที่ชายคนโตของไอรินแน่ เพราะไอรินเคยเล่าให้ฟังว่าที่ชายคนโตเป็นคนดู ส่วนที่ชายคนรองขี้เล่น สนุกสนาน

“ฉันชื่อโรสิตาค่ะ เป็นเพื่อนของไอริน” โรสิตาสูดลมหายใจปอดเรียกกำลังใจ “ไอรินขอให้ฉันมาช่วยงานเธอค่ะ โดยให้มาพักที่บ้านของเธอระหว่างที่มาทำงาน”

เอริกเลิกคิ้วสูง กวาดสายตามองเพื่อนของน้องสาวอย่างวิเคราะห์ เขา ได้ยินไอรินเปรยเมื่อหลายวันก่อนว่าจะหาคนมาช่วยทำโปรเจกพิเศษ ไม่คิดว่าน้องสาวจะให้เพื่อนมาช่วย สายตาคมจ้องหน้าของอีกฝ่ายนึ่ง มองลึกเข้าไปในดวงตาสีนิลกลมโตคู่ นั้น สายตากวาดไปทั่วใบหน้าเนียนใสไร้เครื่องสำอาง มุมปากกระตุกยิ้มเขินเมื่อเห็นทรงผมสั้นกับเสื้อผ้าของหญิงสาวเต็มตา ทรวงอกคู่อวบตันท้นเสื้อสีขาวตัวโคร่งออกมา มันทำให้คนมองใจสั่นเล็กน้อย ร่างบอบบางดูเหมือนจะรู้ตัวรีบดึงผ้าห่มมาคลุมกาย

หลบสายตาคมของเขา แววดาระริกไหวของเธอยามสบกัน ทำให้เอริกไม่มั่นใจว่าเธอจะเป็นพวกที่เขาเกลียดหรือเปล่านั้น หากจะให้เขาเชื่อว่าเธอคือผู้หญิงแท้ๆ เขาก็เชื่อไม่ลง จากบุคลิกและการแต่งตัวไม่มีบ่งบอกว่าเพื่อนของน้องสาวคนนี้เป็นผู้หญิงเต็มร้อย นอกจากใบหน้าสวยหวานกับบอกศัพท์ซิบบวก ซึ่งไม่แน่ว่าเพื่อนอาจเป็นพวกทอมอ้อมก็ได้

“อย่างนั้นหรือ โอเคฉันจะเชื่อเธอ ไร่ยายไอรินกลับมาเมื่อไหร่ ฉันจะถามน้องสาวฉันอีกที”

พูดจบร่างสูงใหญ่ ก็หมุนกายเดินออกไปจากห้อง หิ้งให้คนที่นั่งตัวแข็งบนเตียง ถอนหายใจตามหลัง

“เฮ้อ คนอะไรดูชะมัด หน้าตาก็หล่อแต่ดี๊ ดี๊”

โรสิตาเบ้ปาก ย่นจมูกใส่คนที่ลับตาไป รู้สึกหวาดไหวในใจขึ้นมา เธอพยายามปฏิเสธไอรินแล้ว เพราะไม่อยากเข้ามาทำให้พี่ชายของไอรินเข้าใจผิด โรสิตาเกลียดการมาที่บ้านเพื่อนสาวจนเรียนจบ แต่ไม่คิดว่าเธอต้องเดินเข้ามาในบ้านหลังนี้แล้วพบกับคนที่น่ากลัวอย่างเอริกเป็นคนแรก แต่เขาคงเข้าใจหรือมั้ง ว่าเธอไม่ได้มีความสัมพันธ์กับน้องสาวของเขาในแบบที่เขารังเกียจ หากทำงานเสร็จเธอก็จะกลับไปอยู่ที่เดิม ไม่มาให้เขาพบเจออีก

คล้ายหลังจอมมารประจำบ้าน นางแมร์ก็รีบมาเคาะประตูเรียกโรสิตาทันที หญิงสาวออกมาเปิดประตูก่อนจะถอนหายใจแรงๆ เมื่อเห็นใบหน้าของแม่บ้านชรา

“คนเมื่อกี้พี่ชายไอรินเธอคะ” โรสิตาเอ่ยถาม หลังจากเดินตามนางแมรี่ลงมายังห้องนั่งเล่นด้านล่าง

“คะ คุณเอริกพี่ชายคนโตของคุณไอรินคะ”

นางแมรี่ยิ้มปลอบใจหญิงสาว ดูจากสีหน้าคนสูงวัยกว่ารู้ได้ทันทีว่าโดนคุณชายใหญ่แฉงฤทธิ์เข้าไปเสียแล้ว นางกุมมือบางไว้ขณะพามานั่งลงบนโซฟาขาว

“คุณเอริกเขาทำอะไรหนูหรือเปล่านั้นคะ”

โรสิตายิ้มแห้งๆ พลงสายหน้าปฏิเสธ “ไม่ได้ทำอะไรหรอกคะ แคถามว่าโรสเข้าไปนอนในห้องไอรินได้ยังไง” เธอไม่กล้าเล่าว่า ก่อนหน้าที่เอริกจะถามเขาเข้าไปทำอะไรเธอ ชื่นบอกไปคนแก่ชกถามอีกแน่

“เธอคะ ปากก็เป็นห่วย เมื่อกี้พี่บอกเธอไม่ทัน” สีหน้าของนางแมรี่คลายความห่วงใยลง เข้าใจว่าโรสิตาคงตกใจที่จู่ๆ เอริกก็ไหลเข้าไปในห้อง

“ป่าแมรี่ครับ”

เสียงเรียกดังมาซัดจิ้งหะบพสนทนา ก่อนที่เจ้าของเสียงจะเดินเข้ามาปรากฏกาย พร้อมรอยยิ้มกว้างขวาง ตามสไตล์หนุ่มอารมณ์ดีประจำบ้าน ร้างสูงใหญ่นั้นดูล้ำสันอย่างคนที่ออกกำลังกายสม่ำเสมอ ต่างจากน้องสาวที่ตัวเล็กบอบบาง ใบหน้าหล่อเหลาไม่แพ้พี่ชายคนโต ทำให้โรสิตากะพริบตาปริบๆ ใส่ความพร่างพราย จากการโดนออร่าของหนุ่มหล่อกระแทกตาให้หายไ้

“คุณโอลิเวอร์คะ พี่ชายคนรองของคุณไอริน” นางแมรี่แนะนำนำให้โรสิตารู้จัก แล้วหันไปแนะนำหญิงสาวให้คุณชายรองรู้จักบ้าง “นี่คุณโรสิตาเพื่อนของคุณไอรินคะ คุณโอลิเวอร์”

สองหนุ่มสาวยิ้มให้กันอย่างถูกชะตา “ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ คุณโอลิเวอร์” โรสิตาพนมมือไหว้ตามมารยาทไทย ด้วยรู้ว่าอีกฝ่ายมีเชื้อสายไทยครึ่งหนึ่งจากมารดา คงชอบให้ทักทายแบบไทย

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ น้องโรส พี่ขอเรียกชื่อเล่นนะครับ จะได้สนิทสนมกันหน่อย”

โอลิเวอร์ เปิดยิ้มกว้างขึ้น ดวงตาสีฟ้าสวยพร่าพราย ชวนให้คนสบตา หัวใจเต้นแรง ร่างสูงขยับเข้ามายืนใกล้ๆ จนได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของโคลอยด์กลิ่นสดชื่น พลังชวนคุย

“ยายไอรีนเล่าให้พี่ฟังบ่อยๆ เรื่องของน้องโรส เห็นในรูปว่าน่ารักแล้ว ตัวจริงน่ารักกว่าหลายเท่า”

“ขอบคุณค่ะที่อุดสาร่ขม พี่โอลิเวอร์ก็หล่อล่ค่ะ” โรสิตาขมกักลับริมฝีปากอึ้มระบายรอยยิ้มน่ารัก แก้มบวมแดงปลั่งขึ้นมาจากการเขินจัด เมื่อถูกหนุ่มหล่อขมซึ่งๆ หน้าแบบนี้

“น้องโรสน่ารักจริงนี่ครับ พี่ก็ต้องขมสิครับ”

โอลิเวอร์มองหญิงสาวด้วยแววตาเอ็นดู ไม่ต่างจากมองไอรีน น้องสาวสุดที่รัก เขาเป็นพี่ชายที่ไอรีนสนิทสนมที่สุด น้องสาวมักจะเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้ฟังเสมอ รวมถึงเล่าเรื่องของเพื่อนสาวคนสนิทอย่างไรโรสิตาด้วย ตอนแรกเขาอดระแวงตามประสาพี่ชายจอมหวงไม่ได้ว่า โรสิตาจะเป็นพวกเลสเบี้ยนหรือเปล่า เพราะบุคลิกหน้าตาที่เห็นจากภาพถ่าย ช่างไม่มีความอ่อนหวานสักนิด แต่เมื่อพบตัวจริงชายหนุ่มปิดความคิดอกุศลนั้นออกจากใจทันที แค่เขาลองเอ่ยชมลองมองเธอด้วยสายตาแบบที่ผู้ชายใช้

ทอดไมตรีให้หญิงสาว โรสิตาก็อายม้วนจนแก้มแดงกำ นำรักนำเอ็นดูเป็นที่สุด

“พี่โอลิเวอร์ อย่าชมโรสอีกเลยคะ โรสจะลอยได้แล้วนะคะ”

โรสิตารีบเบรกพี่ชายเพื่อน ก่อนที่เขาจะทำให้เธออายจนคุยไม่รู้เรื่อง ใครจะคิดว่าผู้ชายคนนี้จะทำให้เธอมาดหลุด นี่ถ้าไม่รู้มาก่อนว่าโอลิเวอร์มีฉายาว่าคาสโนว่า เธอคงเคลิ้มไปกับเขามากกว่านี้

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า โอเคครับคนสวย ที่จะหยุดชมแล้ว” โอลิเวอร์หัวเราะชอบใจ

โรสิตาย่นจมูกใส่คนปากหวาน “ไม่ชมแต่เรียกโรสว่าคนสวย แบบนี้หนักกว่าเดิมอีกนะคะ” เธอค้อนเขาวงโค

นางแมรีลอบมองกิริยาเขินอายของหญิงสาวอย่างเอ็นดู ความคิดกังวลเรื่องโรสิตาเป็นเสสเบี้ยนหายไปจากสมอง แคโดนชมแค่นี้ก็แก้มแดงเป็นผลมะเขือเทศสุกแล้ว บวกกับสายตาช่วยเงินของเธอบ่งบอกว่าโรสิตายังมีความเป็นหญิงอยู่ครบถ้วน คนสูงวัยใจชื่นชื่น หมดกังวลเรื่องเอริกไปได้เยอะ

“ป้าทำขนมพายไว้ คุณโอลิเวอร์กับหนูโรสจะรับสักหน่อยไหมคะ” นางแมรีถามสองหนุ่มสาวที่ทำท่าจะคุยถูกคอกัน โอลิเวอร์หันไปสบตากับเพื่อนน้องสาวแล้วพยักหน้ารับ

“เอาสิครับ งานเลี้ยงผมแทบไม่ได้แตะอะไรเลย พอเห็นว่าไม่มีอะไรแล้วผมเลยขออนุญาตคุณพ่อคุณแม่กลับก่อน” เขาทำหน้าหน่าย เบื่อกับการต้อง บั่นหน้าเข้าสังคม

“ได้ค่ะ เตี่ยวป้าจัดให้” นางแมรี่ยิ้มให้ ก่อนจะเอ่ยถามโรสิตา “หนูโรสก็ยังไม่ได้ทานอะไรเหมือนกัน เตี่ยวป้าจัดสลัดผักเพิ่มให้ด้วยนะคะ”

“ขอบคุณค่ะป้าแมรี่” โรสิตาไม่กล้าปฏิเสธความหวังดีของหญิงชรา เกรงอีกฝ่ายจะเสียใจ

“ที่ว่าเราลงไปนั่งเล่นในสวนไหม เตี่ยวให้ป้าแมรี่จัดของว่างไปตั้งที่นั่น” โอลิเวอร์เอ่ยชวน

“ค่ะ” โรสิตารับคำอย่างว่าง่าย

ก่อนจะเดินตามอีกฝ่ายมายังสวนด้านหลังบ้าน ตามทางเดินที่ปูด้วยหินแกรนิตสีดำ บรรยากาศของสวนสวยรื่นด้วยต้นไม้บานาพันธุ์ที่พากันแผ่กิ่งก้านใบให้ความสดชื่นเย็นสบาย สีเขียวๆ ของไม้ประเภทใบทำให้คนมองรู้สึกผ่อนคลายความตึงเครียดในใจได้ชั่วขณะ โรสิตาหันมามองคนที่เดินเคียงข้าง โอลิเวอร์ดูเป็นผู้ชายใจดี ไม่เคร่งขรึมดูต้นเหมือนเอริกที่ชายของเขา แม้จะมีใบหน้าหล่อเหลาละม้ายคล้ายกัน แต่โอลิเวอร์ดูสดใสกว่ามาก หากสองหนุ่มไม่มีใบหน้าที่คล้ายกัน เธอคงอดนึกไม่ได้ว่าทั้งสองเป็นที่น้องกันจริงๆ หรือเปล่า นิสัยช่างแตกต่างกันราวจอมมารกับเทพบุตร

“เราไปนั่งเล่นกันที่ศาลาดีกว่า”

เจ้าบ้านพาแขกมานั่งเล่นตรงศาลาไม้กลางสวนสวย ไม่กี่นาทีต่อมา นางแมรี่พร้อมเด็กรับใช้ก็นำอาหารมาจัดให้ ก่อนจะขอตัวไปทำงานของตนเองต่อ เปิดโอกาสให้ทั้งสองพูดคุยสลบกับทานของว่าง จนเวลาผ่านไปร่วมชั่วโมง ไอรินก็กลับมาจากข้างนอก เมื่อรู้ว่าพี่ชายกับเพื่อนสนิทอยู่ที่สวนหลังบ้านจึงตามมาสมทบ

“ใจจ๊ะที่รัก รอเค้านานมั๊ย”

ไอรีนพักหายใจเพื่อนสาว แล้วตรงเข้าไปกอด พร้อมกับหอมพวงแก้มอีกฝ่ายแรงๆ

“อย่าทำแบบนี้สิ จี๊จิ้นนะ”

โรสิตาเบือนหน้าหนี หัวเราะคิกคักด้วยความจิกจี้ ไอรีนยังไม่ยอมหยุดแก๊ง จนโรสิตาต้องดึงแขนเพื่อนมานั่งตัก สองสาวหัวเราะคิกคัก เมื่อเห็นหนึ่งหนุ่มที่อยู่ตรงนั้น ตาเหลือกค้างมองการหยอกล้อของทั้งคู่ ด้วยหัวใจเด่นรัว

ยายไอรีน น้องที่เป็นเลสเทรอนนี่... โอสิเวอร์ตกใจพฤติกรรมของน้องสาว จนทำอะไรไม่ถูก

“พี่โอสิเวอร์ ทำไมทำหน้าที่อย่างนั้น”

ไอรีนมองหน้าพี่ชายที่ทำหน้าเหมือนปลาตกแหงหน้าชั้น จนคนเป็นน้องหลุดหัวเราะเสียงดัง แผนแก๊งพี่ชายได้ผลอย่างที่ตั้งใจไว้

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า... พี่โอสิเวอร์เป็นอะไรคะ” แสร้งถามทึ่งๆ ที่รู้สาเหตุ

โอสิเวอร์ทำหน้าที่เครียด ดวงตาสีฟ้าเข้มขึ้นขณะจ้องหน้าน้องสาว สลับกับเพื่อนของเจ้าตัว ด้วยสายตาคุ่นจัด ก่อนจะกระซอกแซกแซกคนเป็นน้องให้ลุกออกจากตักของโรสิตา

“ยายไอรีน ทำอะไรน่าเกลียดที่สุด อยากให้พ่อแม่เสียใจหรือไง ที่มีลูกสาวสักเพศแบบนี้” เขาตวาดน้องสาวด้วยความโมโห

อีกฝ่ายคอยัน หลับตาด้วยความกลัว ไอรีนเคยเจอแต่ภาคปกติของโอสิเวอร์ที่เป็นคนร่าเริง ชอบหยอกน้องสาวเล่น แต่ภาคไหนไม่เคยเจอมาก่อน ไม่คิดว่าบทพี่ชายคนรองจะโหดขึ้นมากก็น่ากลัวไม่แพ้เอริกพี่ชายคนโต นี่เธอแก๊งเขาหนักไปหรือเปล่า หญิงสาวซึกจะหมดสนุกขึ้นมา

“พี่โอลิเวอร์ ไอรินไม่ได้เป็นเลสนะ ไอรินแค่ล้อที่เล่นเฉยๆ ไอรินขอโทษนะ”

ไอรินรีบสารภาพผิดเสียงอ่อย ส่งสายตาให้เพื่อนรักช่วยเหลือ โรสิตาส่ายหน้า ระอา กับนิสัยของเพื่อนสาว เป็นใจล่ะ... ชอบเล่นแผลงๆ ดีนิกโดนเลย

“พี่โอลิเวอร์คะ อย่าเข้าใจเราสองคนผิดสิคะ ไอรินกับโรสเราเป็นเพื่อนกันค่ะ เราไม่ได้มีรสนิยมประหลาดแบบนั้นนะค่ะ ไอรินเขาแค่อยากแกล้งพี่โอลิเวอร์เล่นค่ะ” โรสิตาพยายามอธิบายให้พี่ชายเพื่อนเข้าใจ

“ใช่ค่ะ เราสองคนเป็นเพื่อนกันจริงๆ ค่ะ ไอรินขอโทษนะค่ะ”

ไอรินเอ่ยขอโทษขอโทษพี่ชาย ทำให้อีกฝ่ายปล่อยแขนน้องสาว และยอมนั่งลงอีกครั้ง

“ทำอะไรแบบนี้ ใครเห็นก็เข้าใจผิดทั้งนั้นแหละ”

โอลิเวอร์มองหน้าสองสาวที่ทำหน้าเจื่อนๆ ยิ้มแห้งๆ อย่างกำราบ ดีที่เป็นเขาที่เข้าใจยายน้องสาวตัวแสบว่าชอบแกล้ง หากเป็นเอริกไอรินคงโดนไม่ใช่น้อย รายนั้นนะเกลียดพวกสักเพศยิ่งกว่าอะไร ดีไม่ดีโรสิตาจะโดนหางเลขไปด้วย

“อย่าไปเล่นอะไรแบบนี้ให้พี่เอริกเห็นนะ รายนั้นเขายังไม่ชอบอยู่ด้วย” โอลิเวอร์เอ่ยเตือนน้องสาว

“ค่ะพี่โอลิเวอร์ ไอรินจะระวังค่ะ จะระวังไม่ทำแบบนี้ให้พี่เอริกเห็นเดี่ยวจอมมารจะอาละวาดบ้านแตก เราจะไม่มีบ้านอยู่กัน” ไอรินไม่วายทะเล้น จนถูกพี่ชายเขกศีรษะไปหนึ่งที

“คราวหน้าคราวหลัง อย่าเล่นอะไรแบบนี้ต่อหน้าคนอื่นนะ โดยเฉพาะต่อหน้าพ่อกับแม่และพี่เอริก รายนัน้เขาเกลียดพวกลักเพศยิ่งกว่าอะไร”

โอลิเวอร์เอย์ถึงพี่ชายคนโต ที่หังดู และเียบบจนคนในบ้านตั้งฉายาให้ว่าจอมมาร หากเอริกเห็นพฤติกรรมแผลงๆ ของน้องสาวกับโรสิตา เขาเชื่อว่าพี่ชายคงไล่ตะเพิดแม่สาวผมสั้นหน้าหวานคนน้เงินแผ่นแทบไม่หั้น เอริกเกลียดซังพวกผิดเพศผิดธรรมชาติเข้าใส่ สาเหตุเกิดจากโดมินิคเพื่อนสนิทของเอริกถูกแฟนสาวบอกเลิก แล้วหั้นไปคบกับผู้หญิงด้วยกัน จนทำให้อีกฝ่ายคิดสั้นจนเกือบฆ่าตัวตาย นัน้ทำให้เอริกซิงซังคนเหล่านั้นและเหมารวมว่าเป็นพวกรกโลกมาตั้งแต่บัดนั้น

“ยายไอรินเธอนัน้แหละตัวดี ชอบเล่นพิเรนทร์แบบนี้บ่อยๆ”

โรสิตาแกล้งดูเพื่อนสาว เมื่อเห็นว้าโอลิเวอร์เข้าใจพวกเธอหังสองคนดีแล้ว

“แหม ยายโรส เธอกับฉันไม่ได้เป็นเลสเบียนจริงๆ สักหน่อย จะไปกลัวอะไร”

ไอรินตอบปากต่อคำเสียงใสซัน ทำทางหงอยๆ เหมือนนกตกน้ำเมื่อครู่ เปลี่ยนมาร่าเริงราวกับลิง ทำให้คนเป็นเพื่อนหัวเราะขำ ทนเก็กหน้าดูไม่ไหว

“บ้าจริงยายไอริน เพราะเธอชอบทำแบบนี้กับฉันต่อหน้าหนุ่มๆ ฉันถึง ซันคาน ไร่หนุ่มเหลียวมองมาจนถึงตอนน้” โรสิตาโอดครวญ มองเพื่อนรักอย่างคาดโทษ

“ไม่ดีเธอจะได้เป็นโสดเป็นเพื่อนฉัน”

ไอรินหัวเราะเสียงดัง ถูกใจที่เห็นเพื่อนดีหน้ามู๋ เพราะถูกเธอแกล้ง ทำแบบนี้ต่อหน้าหมุ่มๆ บ่อยครั้ง ทั้งหมุ่มที่มาจีบเธอเอง และหมุ่มใจกล้า ที่มาจีบ โรสิตา จนพวกเขาเหล่านั้นพากันออกห่างไปก่อนจะได้สมหวัง

“ตีสี ตีมาก ยายเพื่อนบ้า อย่างนี้กว่าฉันไม่รู้ละ ว่าเธอกำลังจะปล่อย ให้ฉันขึ้นคานคนเดียว” โรสิตาเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่เพื่อนตัวแสบ ด้วยรู้ว่า อีกฝ่ายกำลังคบหากับชายหมุ่มนามว่าฟิลลิปอยู่

“ยายโรส อย่ามาพูดอะไรให้พี่ชายของฉันเข้าใจผิดสิ”

ไอรินทำหน้าที่ดาตั้น กล่าวพี่ชายจะรู้ว่าแอบคบกับฟิลลิป เพื่อนสนิท ของโอลิเวอร์อยู่ เรื่องหวน้องนี้ทั้งเอริกและโอลิเวอร์อากาศหนักไม่แพ้กัน เธอไม่อยากให้พี่ชายขัดขวางความรักครั้งนี้

โอลิเวอร์นั่งฟังสองสาวคุยกันอยู่นาน เขาเพิ่งเข้าใจเดี๋ยวนี้เองว่า น้องสาวของเขาทำกับเพื่อนสาวทำกิริยาแบบนี้ต่อหน้าเขาโดยไม่สะทกสะท้าน ได้อย่างไร ก็ทั้งสองไม่ได้เป็นพวกเลสเบี้ยนจริงๆ หากเป็นคงปิดบังจนไม่มีใครจับได้แน่ และคงไม่หาญกล้าแสดงพฤติกรรมแบบนี้ต่อหน้าใคร

“คราวหน้าอย่าไปทำอะไรแฉลงๆ แบบนี้อีกนะ สงสารโรสบ้าง”

โอลิเวอร์ปรามน้องสาว เขาหันไปสบตาหญิงสาวผมสั้น ด้วยแววตา อ่อนโยน หากโรสิตาเป็นทอมเป็นเลสเบี้ยนจริง คงไม่หน้าแดงเมื่อถูกเขาชม หรือก ชายหมุ่มเผลอยิ้มเมื่อเห็นแก้มของอีกฝ่ายแดงเรื่อขึ้นมา ดวงตาคู๋ สายมียรอยเขินอาย ก่อนจะเหมินหลบไป

ขณะที่ทั้งสามหมุ่มสาวพูดคุยกันอยู่นั้น บนชั้นสองของบ้าน ห้อง หนึ่งซึ่งมีหน้าต่างหันมาทางสวน มีร่างสูงของพี่ชายใหญ่นามว่าเอริก ยืน กอดอกมองผ่านหน้าต่างลงมาขยสวสวยด้วยใบหน้าเคร่งเครียด เขาเห็น

ทุกการกระทำของสองสาว ดวงตาคมจับจ้องหญิงสาวผมสั้นร่างเพรียว บางอย่างไม่พอใจ ก่อนจะหมุนกายเดินกลับเข้าไปในห้อง...

เสียงคุยกันดังมาจากห้องของไอริน ทำให้คนที่กำลังเดินผ่านหยุดนิ่ง ฟัง บานประตูห้องปิดไม้สนินททำให้เสียงในห้องดังลอดออกมา เอริกค่อยๆ แง้มประตู แแนบใบหน้ามองลอดช่องเส็กๆ นั้น ภายในห้องไอรินนั่งฟังโหล่ เพื่อนสาวที่นั่งฟังหัวเตียง มือของโรสิตามีแท้มเอกสารอยู่ข้างหนึ่ง ส่วนอีกข้างโอบโหล่ ไอรินไว้ ใบหน้าของทั้งสองแทบจะชนกัน โรสิตาใช้มือข้างที่โอบโหล่ไอรินชี้ให้เพื่อนสาวดูเอกสารในมือ แต่อีกฝ่ายไม่ได้ให้ความสนใจเท่าใดนัก

“ไอริน ตั้งใจอ่านหน่อยสิ ไทนบอกว่าไม่เข้าใจง”

โรสิตาทำเสียงดูเพื่อนสาว เอาแท้มไปจ่อลูกตาเพื่อนให้ดูรายละเอียดในเอกสารนั้น หากไอรินกลับตันออกห่าง สายหน้าดุ๊กติก ขวนให้คนที่ตั้งใจช่วยหงุดหงิดใจ

“ไม่ไหวแล้ว ปวดหัวจะตาย วันนี้พอแค่นี้ก่อนนะ อั้น่วงแล้ว” พูดจบ เจ้าตัวก็เอนกายลงบนตักเพื่อน

โรสิตาวางแท้มไว้บนโต๊ะเส็กข้างเตียง ก่อนจะถอนหายใจอย่างระอา ไอรินชอบเป็นแบบนี้ทุกครั้ง สมัยเรียนเวลาใกล้สอบที่ไรเจ้าตัวจะโวยวายราวกับไฟไหม้บ้านว่าอ่านหนังสือไม่ทัน พอบอกให้เตรียมตัวอ่านล่วงหน้า ก็

จะบ้ายเบี่ยงเสียงไปมาแบบนี้ ไม่รู้ว่าโชคเข้าข้างหรือบนบานศาลกล่าวเก่ง
เลยสอบผ่านมาได้จนเรียนจบมหาวิทยาลัย

“ทำไมถึงมัวเล่นอยู่ได้ พรุ่งนี้ต้องไปพรีเซ็นส์แล้วนะ” โรสิตาระอาใจ
กับความไม่เอาไหนของเพื่อน

ครั้งนี้เพื่อนสาวโทรจิกให้เธอหอบเอกสารการวิจัยมาให้ เพื่อนำไป
เสนอต่อที่ประชุมของบวิวิจัยเพิ่ม หากเจ้าตัวกลับไม่สนใจจะอ่านเอกสาร
เหล่านี้เลย พรุ่งนี้ไม่เคล้วต้องลำบากให้เธอช่วยนำเสนองานแทน

“ก็มันปวดหัว ปวดตานี้ พรุ่งนี้ค่อยอ่านต่อไม่ได้เหอ”

ไอรินไม่ยอมลุกขึ้นมาอ่านหนังสืออีก ยังนอนหนุนตักโรสิตาอยู่แบบ
นั้น ท่าทางชวนให้เจ้าของตกร้าคาญใจ

“โอเค... พอแค่นี้ก่อนก็ได้ พรุ่งนี้ฉันจะปลุกเธอมาอ่านแต่เช้า”

โรสิตาตั้งแขนคนหนุนบนตักให้ลุกขึ้น หมดอารมณ์เคี้ยวเชียว เมื่อรู้
ดีว่าไอรินเขินไม่ขึ้น เสียแรงเปล่าจะให้คนชี้เกียดลูกมาทำงานต่อ จึงตัดใจ
เลิกบ่นเอาเวลาที่เสียไปมานอนพักผ่อนจะได้ประโยชน์กว่า

“ไปนอนที่ของเธอได้แล้ว แม่จอมขี้เกียจ ฉันจะนอนแล้ว” โรสิตา
เอนกายลงนอน ดึงผ้าห่มมาคลุมตัวหลับตานิ่ง

“ทำไมรีบนอน เเพ็งหัวค้ำเองนะ”

พอไม่ต้องอ่านแฟ้มรายงาน ดูเหมือนคนขี้เกียจจะตาสว่างทันที

“โรสจ๋า อย่าเพ็งนอนสิ คุยกันก่อนสิ”

ไอรินนอนตะแคงเอามือเท้าคาง ชวนเพื่อนคุยต่อ แต่โรสิตาไม่สนใจ
หันหลังให้พร้อมกับดึงผ้าห่มมาคลุมโปง

“โรสคนดี โรสสุดที่รัก คุยกับไอรินหน่อยนะ” ไอรินยังรวีไม่เลิก
เขย่าแขนคนนอนแรงๆ ให้หันมาสนใจ

“ก็เธอบอกเองนี่ ว่าง่วงนอน ทำไมไม่รีบนอนเสียล่ะ” คนที่นอนหัน
ขยับมาย้อนทศิน

ไอรินขยับลุกขึ้นนั่ง หญิงสาวทำหน้าที่บั้งมองเพื่อนสาวอย่างขจัดใจ
อุตสำหรับชวนมานอนเป็นเพื่อน หวังจะหาคนคุยด้วย แต่ดูสิ... มานอนหนีกัน
แบบนี้ มันน่ารัก

ความคิดหนึ่งแวบเข้ามาในหัว แวดตาของเจ้าของความคิดวาระยับ
อย่างนึกสนุก

“ว้าย ! หุตุเด็ยวั้นะ โธ้ย ขายไอรินบ้า... ฉันทนไม่ไหวแล้วนะ”

โรสิตากรีดร้องไวยวาย พยายามดิ้นหนีมือเล็กๆ ที่จีเอาตัวเอง หาก
อีกฝ่ายไม่ยอมหยุดง่ายๆ

“นี่แน่ะ ... จะจีให้หายง่วงเลย”

โรสิตาดิ้นหลบไปมา ก่อนจะเอาคืนด้วยวิธีเดียวกัน ต่างดิ้นหลบกัน
ไปมาจนทีนอนยุ่งเหยิง สองสาวส่งเสียงหัวเราะดังคิกคัก ทำให้คนที่แอบดู
อยู่ทนไม่ไหว เปิดประตูพรวดเข้ามา ทั้งสองตกใจจะงักหยุดค้างการกระทำ
ทุกสิ่งทันที

“พี่เอริก... เข้ามาทำไมคะ มีอะไรหรือเปล่านั้น”

ไอรินถามพี่ชายเสียงอ่อย สายตาของคนเป็นที่ดูจนน้องสาวรู้สึกใจ
ฝ่อ ไม่อยากเดาว่าพี่ชายเข้ามาเพราะอะไร

การเปรียบเปรยของเพื่อน ทำให้คนฟังหัวเราะขำ

“ยายโรส ว่าเซพี่ชายฉันหมดราคาเลย ”

“ก็ฉันรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ นี้ เธอเองก็ตัวสั้นท้วๆ ตอนที่ถูกพี่ชายมอง เหมือนกันนี้”

“แหม ใครว่าฉันกลัวที่เอริก แอริในห้องมันเย็นต่างหาก เธอก็อ่าเข้า ไป”

คำแก้ตัวของไอรินทำให้โรสิตาเผลอตัวหัวเราะเสียงดัง ก่อนจะรีบ หุบปาก เมื่อนึกได้ว่าเมื่อครูเพิ่งถูกคาดโทษไว้ สองสาวมองหน้ากัน แล้วรีบ ปิดไฟนอน

นอกห้อง พี่ชายใหญ่ของบ้านยังยินฟังเสียงคนในห้องอยู่ ภาพความ สนทนสนมของน้องสาวกับเพื่อน ทำให้ไอริกรู้สึกระแวง ลักษณะของโรสิตา เหมือนพวกลักเพศ ไอรินเองก็มีที่ทำส่นองตอบจนคนเป็นพี่รู้สึกหนักใจ หากน้องสาวของเธอกลายเป็นพวกชอบเพศเดียวกัน เขาคงรับไม่ไหว เขา ต้องหาทางป้องกันไว้ก่อน

“ฉันจะไม่ยอมให้เธอมาทำให้น้องสาวฉันเสียคนหรอก ยายหอมบ้า”

พกาธิว

อภยา
จอมมรร

ตอนที่ 2 คำสั่งจอมมาร

เช้าวันต่อมา สองสาวพากันเดินทางไปยังอาคารเมดิสันกรุ๊ป อันเป็นที่ตั้งของสำนักงานใหญ่ ตระกูลเมดิสันมีกิจการด้านโรงแรม เมื่อมาแต่งงานกับคนในตระกูลจิรากรจึงทำกิจการอัญมณีส่งออก จึงเข้ามารวมเป็นเครือเดียวกัน กิจการในเครือเมดิสันมีหลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็นโรงแรม รีสอร์ท รวมถึงอัญมณีในแบรนด์มารินบลู ซึ่งอยู่ในความดูแลของโอลิเวอร์ โดยมีไอรีนเป็นผู้ช่วยของพี่ชาย เอริกพี่ชายคนโตนั้นดูแลเกี่ยวกับโรงแรมในเครือเมดิสันทั้งหมด เข้านี้ไอรีนพร้อมโรสิตาต้องนำเสนอผลวิจัยเกี่ยวกับการขยายตลาดสู่ภูมิภาคเอเชียของบริษัทเมดิสันแกรนด์ไลฟ์เวลรี่ หนึ่งในบริษัทในเครือเมดิสันกรุ๊ป

การประชุมผ่านพ้นไปด้วยดี โรสิตาต้องเป็นคนนำเสนอโปรเจกต์ต่อที่ประชุมตามที่คาด เมื่อคนเป็นเพื่อนไม่อาจให้ข้อมูลได้ชัดเจนเท่า โปรเจกต์นี้

ได้รับการอนุมัติจากที่ประชุม ทำให้ไอรินยิ้มแก้มแทบปริ คล้องแขนเพื่อนรักเดินออกมาจากห้องประชุม ด้วยท่าทางรื่นเริง

“ขบใจมากนะจะโรส ถ้าไม่ได้เธอฉันแย่แน่เลย”

“ไม่เป็นไร เพื่อนต้องช่วยเพื่อนอยู่แล้วนี่” โรสตาบิให้เพื่อน มองใบหน้าแจ่มใสของไอรินอย่างเอ็นดู “งานก็เสร็จแล้ว ฉันขอตัวกลับบ้านเลยนะ”

“จะรีบกลับทำไมกัน อยู่นอนเป็นเพื่อนฉันก่อน งานคราวนี้ถ้าไม่ได้เธอมาช่วย ฉันไม่รู้ว่าจะผ่านที่ประชุมไหม ฉันจะให้ทีโอลิเวอร์ย้ายเธอมาช่วยฉันทำงานที่สำนักงานใหญ่ ส่วนสาขาที่เธอดูแลอยู่ฉันจะให้คนอื่นไปดูแลแทน”

ไอรินวางแผนไว้ให้เพื่อนสาวย้ายกลับมาช่วยเธอทำงาน หลังจากทีอีกฝ่ายเคยปฏิเสธมาตลอด คราวนี้โรสตาบิจะไม่มีข้ออ้างมาโยกโย้อีก เมื่อเธอจัดการกระชียโอลิเวอร์ ให้ทำเรื่องย้ายเพื่อนรักจากการเป็นผู้จัดการสาขา มาเป็นผู้ช่วยของโอลิเวอร์ที่สำนักงานใหญ่ที่ลอนดอนแทน โดยหวังเป็นแม่สื่อให้เพื่อนกับพี่ชายคนรอง ความคิดนี้เกิดขึ้นเมื่อเธอเห็นโอลิเวอร์กับโรสตาบิพูดคุยกันที่สวน ทั้งสองดูเหมาะสมกันมากจนอยากให้เพื่อนรักกลายเป็นทีสะไก้อีกตำแหน่ง ไอรินลอบยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์

“จะดีเธอ ฉันกลัวว่าจะไม่มีความสามารถพอ หากคนอื่นทำแทนเถอะ”

โรสตาบิพยายามบ่ย้าง แคเธอได้งานทำก็ถูกนิทหาว่าเป็นเด็กเส้นแล้ว ทั้งๆ ที่สอบคัดเลือกมาด้วยความสามารถของตัวเอง โดยไม่ยอมบอก

ให้ไอรินช่วยเหลือ มาตอนนี้เพื่อนสาวคิดย้ายเธอมาทำงานยังสำนักงานใหญ่ มันยิ่งทำให้เธอวางตัวลำบาก

“เธอนั้นแหละที่มีความสามารถมากที่สุด อย่าสนใจพวกปากหอยปากปูเลยนะ ยิ่งพวกนั้นนินทาเธอเท่าไร เธอต้องพิสูจน์ให้ทุกคนยอมรับความสามารถมากเท่านั้น ฉันเชื่อว่าเธอทำได้นะโรส” ไอรินจับมือเพื่อนรักบีบ ให้กำลังใจแรงๆ

โรสตามองหน้าเพื่อนแล้วจำต้องพยักหน้ารับ เมื่อคิดตามคำพูดของไอรินแล้วเห็นห้องด้วย บิดาของเธอเคยพูดว่า ห้องแคบๆ ไม่กลัวไฟเหมือนคนเก่งคนดีต่อให้มีอุปสรรคแค่ไหน ก็สามารถฝ่าฟันไปได้สำเร็จ ขอเพียงให้เชื่อมั่นในความคิดของตัวเอง พิสูจน์ให้ทุกคนยอมรับ

“โอเค ฉันจะพิสูจน์ให้ทุกคนยอมรับ” โรสตายอมรับ

“เยี่ยมมากเลยจ้ะโรส ฉันรักเธอที่สุด คนเก่งของฉัน”

ไอรินยิ้มกว้าง หอมแก้มเพื่อนสาว พร้อมกับกระโดดกอดอีกฝ่ายด้วยความดีใจ โดยลืมคำเตือนของโอลิเวอร์ที่ชายคนรองไปเสียสนิท เมื่อภาพนี้ปรากฏอยู่ตรงหน้าของพี่ชายคนโตที่เดินออกมาจากห้องประชุมอีกห้องพอดี เอจิกนังจึงจ้องสองสาวด้วยแววตาดุกร้าว จนไอรินและโรสิดาที่หันมาเห็นถึงกับอึ้งไม่ออก โรสิดารีบค้นร่างเพื่อนให้ออกห่างทันที ขณะที่ไอรินยิ้มเจื่อนๆ ให้พี่ชาย

“การประชุมเป็นยังไงบ้าง” เขาถามเสียงขรึม

ดวงดาสีน้ำทะเลจ้องหน้าน้องสาว ก่อนจะตวัดมองใบหน้าของหญิงสาวอีกคนด้วยแววตาเข้มดู สายตาจ้องมองร่างเพรียวระหงที่ยามนี้สวมกระโปรงสั้นกับเสื้อเชิ้ตกึ่งสูทสีเทา ผมซอยสั้นเรียบกริบตกแต่งอย่างดีไม่ยุ่ง

ฟูเหมือนเมื่อก่อน ใบหน้ารูปไข่แดงเต็มสีส้มบางเบา ริมฝีปากอ้มแถม
ลิปติกสีชมพูทุกสลิปบัว ดูอ่อนหวานชวนให้คนมองเปลือยหัวใจเด่นแรง ก่อน
จะรู้สึกตัวถึงความคิดชื่นชมออกจากความรู้สึก เมื่อนึกถึงพฤติกรรมนำ
รังเกียจในสายตาเขาเมื่อวาน และเมื่อครู่นี้

“ที่ประชุมอนุมัติโปรเจกต์ของไอรีนแล้วค่ะ อาทิตย์หน้าไอรีนกับโรส
จะเริ่มดำเนินการค่ะ” ไอรีนตอบพี่ชาย

“อืม... เก่งนี่” เอริกเอ่ยชมน้องสาว เขาไม่คิดว่าไอรีนจะสามารถทำ
ให้ โปรเจกต์นี้ผ่านได้ แต่น้องสาวก็ทำได้จริงๆ

ไอรีนอีกยิ้มกว้างรับคำชมจากพี่ชาย ซึ่งไม่จำเป็นที่อีกฝ่ายจะเอ่ยชม
ออกมา

“ต้องยกความดีให้โรสค่ะ โรสเขามาช่วยไอรีนทำโปรเจกต์นี้ แล้วยัง
ช่วย พรุ่งเซ็นสัญญานด้วย”

หญิงสาวหันมาอ้อมไหล่เพื่อน มือบางกุมมือเพื่อนรักไว้นั่น โดยไม่หัน
เห็นสายตาวาววับของพี่ชาย แต่คนที่เห็นคือโรสิดา เจ้าตัวรีบดึงมือออก
แทบไม่ทัน

“แบบนี้ที่ต้องให้รางวัลคนเก่งสินะ” เอริกกระตุกยิ้มมุมปาก ดวงตา
คมจ้องหน้าโรสิดานิ่ง “นี่ก็เที่ยงแล้ว พี่ว่าพี่พาไอรีนกับเพื่อนไปเลี้ยง
กลางวันดีกว่า”

ข้อเสนอของพี่ชายทำเอาน้องสาวดีใจจนยิ้มไม่หุบ รีบพยักหน้าทันที
โดยไม่ถามความเห็นของเพื่อน

“ได้เลยค่ะพี่เอริก ไอรีนขอเลือกร้านเองนะคะ วันนี้ไอรีนอยากกิน
อาหารไทย พี่เอริกพาไปที่ร้านใหม่ไทยนะค่ะ ที่นั่นอาหารอร่อย”

“ได้สิ ไปกันเถอะ ที่มีนัดกับลูกค้าบ่ายสอง เดี่ยวจะเสียเวลา” เอริกเดินนำสองสาวมายังลิฟต์ของผู้บริหาร

ไอรินยิ้มว่า ดึงแขนเพื่อนให้เดินตามมา “อยากกินอะไรนิกเมนูไว้นะ ไรส พี่เอริกเขาไม่เลี้ยงใครง่ายๆ หรอกนะ”

โรสิตานิ่งหน้า มองท่าทางตะกละของเพื่อนอย่างระอากใจ

“ถามฉันหรือเปล่า ว่าฉันอยากมาหรือเปล่า ฉันมีนัดกับอแมนด้า ตอนเที่ยง แบบนี้จะให้เลิกนัดทันหรือใจ” หญิงสาวบ่นเสียงขรม

เธอมีนัดกับอแมนด้าเพื่อนอีกคน โดยนัดกันไปดูชุดแต่งงานของอีกฝ่ายที่กำลังจะจัดพิธีในอีกสองเดือนข้างหน้า

“ขอยอแมนด้าที่เคยมาขอเป็นแฟนเธอตอนปีสองนะเธอ ฉันนึกว่าเธอเลิกคบขายนี้อไปแล้ว”

ไอรินไม่ค่อยถูกชะตากับอแมนด้า เพราะครั้งหนึ่งอีกฝ่ายเคยมาด่าว่าเธอ ด้วยเข้าใจว่าไอรินเป็นคู่รักของโรสิตา ทำให้โรสิตาไม่ยอมรับรักอีกฝ่าย ซึ่งมีรสนิยมชอบสาวห้าว

“อแมนด้ากำลังจะแต่งงานกับจอร์จนะ จำได้ไหมนายแวนที่อยู่คณะเดียวกับเราละ” โรสิตายิ้มช้า เมื่อเห็นหน้าผะอืดผะอมของไอริน เมื่อได้ยินชื่อของหนึ่งในชายหนุ่มที่เคยตามจับตัวเอง

“ไม่น่าเชื่อว่ายายอแมนด้าจะตาถั่ว เลือกนายจอร์จหน้าใสเดือนนั้นเป็นสามี”

ไอรินทำท่าชนลูกชนพอง เธอนึกถึงจอร์จชายหนุ่มหัวเถิกตัวผอมสูง สวมแว่นตาหนาเตอะ ที่เคยมาตามจับเธอมาราธอนถึงสามเดือนได้ จอร์จทำให้ไอรินต้องขยันท่าเมื่อมาร้องตะโกนบอกรักเธอหน้าดึกเรียน จนถูก

เพื่อน ๆ ล้อเป็นเดือน ไม่พอยังเป็นเจ้าบุญทุ่มชนคอกกุหลาบมาประเคนให้ เธอทุกวัน กว่าไอรินจะสลัดนายหน้าไส้เดือนนี้หลุดพ้นไปจากวงจรชีวิต ก็เล่นเอาเหนื่อย

“คนเขารักกันเธอควรยินดีด้วยนะ อย่าไปว่าเขาแบบนั้นสิไอริน” โรสิตาปรามเพื่อน เมื่อเห็นไอรินเริ่มนินทาสองหนุ่มสาว

“โอเค ยินดีก็ยินดี” ไอรินกลอกตาไปมา ทำหน้าหน่ายกับความแสบตืของเพื่อนสาว โรสิตาไม่เคยโกรธเกลียดใครเป็นหรือใจ ต่อให้ใครทำอะไรไม่ตืก็ไม่เคยเก็บมาเคืองใจ วิศวกรรมของอแมนด้าที่เคยหัวไว้กับโรสิตาเมื่อหลายปีก่อน มันใช้จะให้อภัยได้ง่ายๆ เสียเมื่อไหร่ เมื่ออีกฝ่ายปล่อยข่าวว่าโรสิตาเป็นพวก โรคจิต ชอบทำร้ายคนอ่อนก่อนมีอะไรกัน จนทำให้ถูกเพื่อนทั้งมหาวิทยาลัยพากันนินทาและมองด้วยสายตาแปลกๆ แต่โรสิตาไม่แค้น ข้างยังชอบใจที่ไม่มีใครมาอวดแวดวนใจ

“จะไปกินข้าว หรือจะคุยกัน”

เสียงเข้มๆ ของจอมมารประจำบ้านดังขึ้นมา ทำเอาสองสาวที่มัวแต่คุยกัน รีบวิ่งเข้าไปในลิฟต์ที่คนพูดกดปุ่มเปิดประตูค้างไว้ อารามรีบร้อนทำให้ ไอรินรีบดันตัวเพื่อนรักเข้าไปข้างใน ร่างเพรียวบางของโรสิตาจึงเสียหลักถลาเข้าไปชนกับร่างสูงใหญ่ของเอริกเต็มเปา เกือบล้มคว่ำ หากอีกฝ่ายไม่คว้าตัวไว้ได้ทันก่อน วงแขนแข็งแรงโอบรัดเอวคอดไว้แนบชิดมืออีกข้างยังแตะปุ่มบนผนังลิฟต์ค้างไว้ แขนอีกข้างโอบรัดร่างบางจนแนบสนิทกับลำตัวหนา ใบหน้างามปะทะกับแผ่นอกกว้างจนได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของโคโลญผู้ชายที่ระเหยออกมาจากร่างนั้น โรสิตาเบิกตากว้างรับผละออกห่างจิงหวะเดียวกับที่ใบหน้าคมกั่มต่ำลงมาทำให้สัมผัสกับหน้าผากเนียนเต็มๆ

สองหนุ่มสาวตกตะลึงนั่งกันไปทั้งคู่ ดวงตาสบกันนิ่งราวกับโดนสะกด ก่อน
จะรู้สึกตัวเมื่อได้ยินเสียงของไอรีน

“ขอโทษนะโรส ทีเอริก เจ็บหรือเปล่า ไอรีนขอโทษที่ข่มขำ” ไอรีน
ดึงตัวเพื่อนให้ออกมาจากอ้อมแขนของพี่ชาย

“มะไม่เป็นไร”

โรสิตาปฏิเสธเสียงสั้น หลบสายตาคมที่จ้องมองเธอ หัวใจสั่นไหว
เต้นรัวราวกับตึกถล่ม อดนึกถึงเหตุการณ์เมื่อวันก่อนไม่ได้ แก้มนวลร้อนวูบ
ขึ้นมาจนแดงปลั่ง

“เราเป็นผู้หญิงนะไอรีน อย่ากระโดดกระเดกให้มากนัก”

พี่ชายใหญ่ของบ้านดีหน้าขริ่ม ทำเสียงคุณน้องสาว ก่อนจะกอดปุม
เลือกชั้น ให้ลิปต์เคลื่อนตัวไป เขาหันหลังให้สองสาว สายตาจ้องตัวเลขบน
ผนังไม่ยอมหันไปมองหน้าใครอีก ทว่าเงาสะท้อนจากความมันวาวของผนัง
ทำให้เขาเห็นใบหน้างามของสาวผมสั้นได้ถนัดตา และปฏิเสธไม่ได้ว่า
สายตาเจ้ากรรมมันแอบจ้องมองเธออยู่

“บ้านว่า... ยายนั่นไม่ใช่สเปกเราสักหน่อย ทำไมถึงได้เป็นแบบนี้ล่ะ”

เอริกดำตาตัวเอง เมื่อรู้สึกตัวว่าเขาให้ความสนใจโรสิตามากเกินไป
เสียแล้ว เขาก็แค่จับตามองพฤติกรรมของเธอ ไม่ใช่สนใจเธอแบบผู้ชายที่
สนใจผู้หญิง เขาคงไม่บ้าไปชอบผู้หญิงที่ต้องสงสัยว่าเป็นพวกลักเพศหรือก
ชายหนุ่มให้เหตุผลกับความคิดและความรู้สึกแปลกๆ ที่เกิดขึ้นแบบนี้
เพื่อให้ตัวเองสบายใจขึ้น...

ทั้งสามเดินทางมาถึงร้านอาหารไทยตามความต้องการของไอริน โรสิตาต้องเป็นฝ่ายโทรเปลี่ยนสถานที่นัดพบกับอแมนด้าและจอร์จเป็นที่ร้านนี้แทน โชคดีที่ทั้งสองอยู่ไม่ไกลจากร้านจึงมาถึงเกือบพร้อมๆ กัน โรสิตาขอแยกไปนั่งอีกโต๊ะด้วยความเกรงใจเอริกกับไอริน แต่ไอรินไม่ยอม เพราะอยากรู้อะไรของอดีตเพื่อนตัวแสบกับนายแวนที่เคยตามติดเธอ ว่ามาลงเองกันได้อย่างไร เอริกเองจำต้องทำตามความต้องการของน้องสาว เขาเองก็อยากรู้อะไรละเอียดของโรสิตาอยู่เหมือนกัน จึงนั่งรับประทานอาหารเสียบๆ หูก็คอยฟังคนร่วมโต๊ะสนทนาไปด้วย

หลังจากจัดการกับอาหารเรียบร้อย ทั้งสี่ก็พูดคุยโต้ถามทุกข์สุขตามประสาคนไม่ได้พบกันมานาน จากที่อ้อมค้อมก็เริ่มคุยกันอย่างเปิดเผย โดยลืมนึกว่ามีคนอื่นนั่งอยู่ด้วย

“ไม่นึกว่าเธอกับจอร์จจะมาแต่งงานกันได้ น่าประหลาด เอ๊ย... น่าแปลกใจเนอะ” ไอรินหยิบการ์ดแต่งงานของทั้งคู่มาอ่าน พลังวิจารณ์ไปด้วย

จอร์จมองหน้าไอรินด้วยแววตาละห้อยนิดๆ ถึงเขาจะตัดสินใจแต่งงานกับอแมนด้า แต่ก็ยังเสียคายนางฟ้าไอรินอยู่ไม่น้อย แต่วาสนาไม่ถึงได้แต่ทำใจ เมื่อเจอคนที่พร้อมจะรักและแต่งงานกับเขาอย่างอแมนด้า เขาจึงได้แต่เก็บอดีตไว้ในใจ หนุม่นแวนหันไปสบตากับว่าที่เจ้าสาวแล้วยิ้มให้เธออย่างอบอุ่น

“อแมนด้าเธอเป็นคนน่ารักครับ เธอรักผมและผมก็รักเธอ” เขาตอบแบบสุภาพ

“ใช่ จอร์จจะเป็นคนดี เขาดูแลฉันดีดี” อแมนด้ายิ้มให้เจ้าบ่าวของตน ก่อนจะหันไปจิกตาใส่คนตามนิตหนึ่ง ตามประสาคนไม่ชอบหน้ากัน “เขาทำให้ฉันรู้ว่า ฉันเกิดมาเพื่อผู้ชายคนนี้ ไม่ใช่เกิดมาเพื่อรักผู้หญิงด้วยกัน ชอบใจมากนะไอรินที่แย่งโรสไปจากฉัน ไม่อย่างนั้นฉันคงหลงผิดและไม่มีโอกาสได้เป็นเจ้าสาวอย่างวันนี้”

ตอนท้ายอแมนด้าแสร้งขอบคุณไอรินกับโรสิตา ทว่าเธอคนที่นั่งเงียบฟังอยู่ถึงกับคาลวาว คว้าสายตามองสองสาวด้วยแวตาวาววับ ทว่าไอรินไม่หันเห็นสายตาที่ชายเพราะนั่งฟังเดียวกับเขา คนที่เห็นเต็มๆ คือโรสิตากับเพื่อนทั้งสอง โรสิตากลืนน้ำลายลงคออย่างลำบาก รู้สึกเสียววาบที่ต้นคอ ไม่คิดว่าอแมนด้าจะโพล่งอะไรแบบนี้ขึ้นมากลางโต๊ะ

“อแมนด้า ฉันกับไอรินเราเป็นเพื่อนกัน ไม่ได้เป็นอย่างที่เธอว่าสักหน่อย” โรสิตารีบทำความเข้าใจกับอแมนด้าใหม่ หวังว่าคำพูดของเธอจะทำให้เอริกเข้าใจเธอกับน้องสาวถูกต้อง

“แหม ไม่ต้องมาแก้ตัวหรอก ใครๆ ก็รู้ว่าเธอกับไอรินนะ รักกันมากแค่ไหน ดูสิขนาดเรียนจบมาแล้วยังมาทำงานที่เดียวกันเลย”

อแมนด้าไม่ยอมเชื่อ ด้วยปักใจกับพฤติกรรมของสองสาวมาตลอด เธอจำได้ว่าไอรินเคยไปคุยกับเธอ ให้เลิกตามตี้อโรสิตา ไอรินบอกเต็มปากว่ากำลังคบกับโรสิตา เมื่อมาถามโรสิตาอีกฝ่ายก็ไม่ตอบอะไรยืนยันคำพูดของไอรินได้ดี นั่นทำให้อแมนด้าอกหักจนยับเยิน และหันมาคบหากับจอร์

จที่อหักจากไอริน กลายมาเป็นความรักและมั่นคงจนตกลงแต่งงานกัน
ที่สุด

“นี่จะมาแจกการ์ดเชิญไปงานแต่ง หรือจะมาคุยเขี่ยหาอดีตจ๊ะ” ไอรินเริ่มไม่พอใจเมื่ออแมนด้ากำลังล้ำเส้น “คดีเก่าที่เธอเอาโรสไปนินทาเสียๆ หายๆ ยังไม่ได้เคลียร์เลยนะ โรสเขาอุทสาห์ไม่เอาเรื่อง และยินดีพบกับพวกเธอสองคน ยังมาปากเสียอีก”

“ผมต้องขอโทษแทนอแมนด้าด้วยครับ อแมนด้าให้เกียรติโรสกับไอรินบ้างสิ”

จอร์จรีบเอ่ยขอโทษแทนอแมนด้า พร้อมกับตำหนิเจ้าสาวของเขา ทำเอาอแมนด้าค่อนข้างขบิ หากไม่เพราะได้รับส่วนลดค่าแหวนจากร้านจิวเวลรี่ที่โรสิตาดูแลอยู่ เธอกับจอร์จคงไม่นัดโรสิตามากินข้าวให้เสียเวลา ไม่นึกว่าไอรินจะตามมาด้วย จากที่คิดจะชวนแคโรสิตามาร่วมงาน จำต้องชวนไอรินอย่างเสียไม่ได้ อแมนด้ายังฝิ่งใจเจ็บแค้นไอรินไม่หาย เธอยังอาศัยอาวรณ์รักแรกอย่าง โรสิตาไม่เสื่อมคลาย แม้จะมีจอร์จเป็นคนรักแต่โรสิตาคือคนที่เธอตกหลุมรัก จะให้ลืมไปเลยเป็นไปไม่ได้

“ไม่เป็นไรหรอกจอร์จ”

โรสิตาอิมให้จอร์จ เธอส่งสายตาดำหนิไปยังไอริน เมื่อเพื่อนสาวทำท่าจะแหวัดเข้าใส่ อดีตคู่กัตัวอย่างอแมนด้าอีก

“ฉันกับจอร์จต้องไปแจกการ์ดต่อ ขอบใจมากนะโรสที่ยอมมาพบเพื่อนเก่าอย่างเราสองคน” อแมนด้าเอ่ยขอบคุณโรสิตา ก่อนจะขอตัวกลับ แต่ไม่วายวางระเบิดเวลาทิ้งไว้ “ขอให้เธอสองคนรักกันตลอดไปนะโรส ไอริน ชอบคุณสำหรับอาหารมือนี่คะคุณเอริก”

“ยายอแมนด้าปากเสียไม่เลิกรา เธอยอมให้ยายนั้นนัดพบได้ยังไง”
คล้อยหลังเพื่อนเก่า ไอรินก็หันมานินทาคนที่เพิ่งไป

“เขานัดทานข้าวเพื่อขอบคุณเรื่องส่วนลดค่าแหวนนะ อแมนด้าเขา
ไม่ได้ร้ายกาจอะไรหรอก แคปากไวไปหน่อย”

โรสิตามองตาเพื่อนที่เดินหันประตูร้านอาหารไป ด้วยแววตา
อ่อนโยน ไม่ได้นึกโมโหหรือเคืองกับคำพูดของอแมนด้าสักนิด ทว่ารอยยิ้ม
ต้องจืดจางลงทันทีเมื่อหันกลับมาสบตาคมดุของเอริกเข้า พี่ชายของไอริน
จ้องหน้าเธอเขม็งด้วยแววตาที่ทำให้เอาหัวใจเต้นรัว คนอะไรตาดียิ่งกว่าเสือ...
โรสิตาทำได้แค่หลบสายตาเขาไปมองเพื่อนสาวแทน

“พี่ว่าเรากลับกันเถอะ ที่มันติดกับลูกค้า”

เอริกเอ่ยขึ้น เขาขยับลุกขึ้นจากเก้าอี้ และโหล่น้องสาวให้ลูกตาม
โดยจัดการเคลียร์บิลค่าอาหารไว้เรียบร้อยแล้ว ในระหว่างที่สาว ๆ คุยกับ
เพื่อน จึงไม่ต้องเสียเวลารอ ไอรินเดินมาคล้องแขนเพื่อนสาวพาเดิน
ตามหลังพี่ชาย

“อันละเกลียดยายอแมนด้าที่สุด ต่อให้ผ่านมาก็ปี ฉันทก็รู้สึกเกลียด
ซี้หน้ายายนี้ไม่หาย กรรมของตาจอร์จ ได้เมียปากเสีย” ไอรินเห็บแนมว่า
ที่เจ้าสาวคนใหม่ ด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

โรสิตาส่ายหน้า “ไม่เอาน่า ปล่อยเขาไปเถอะ คงไม่ได้พบกันอีก
หรอก ต่างคนต่างมีชีวิตของตัวเองไปแล้ว” เธอไม่คิดว่าจะนัดเจอกับอ
แมนด้าและ จอร์จอีก

ใบหน้าของนางฟ้าคนงามบูดบึ้ง เมื่อเห็นอาการไม่ทุกซักร้อนเพื่อนรัก

“ใจดีแบบนี้ ยายอแมนด้าถึงได้ใจ ถ้าฉันไม่ช่วยจัดการให้ คงตามเธอ คิดหนีอย่างกับปลิงแน่ ดูสิขนาดนายจอร์จหน้าจิ้งเหลนยังหนีไม่รอดเลย”

“จัดการ... เธอจัดการอะไร” โรสิตาไม่เคยรู้เรื่อง ที่ไอรีนช่วยจัดการ อแมนด้ามาก่อน

ตอนนั้นเธอคิดว่าอแมนด้าคงเห็นเธอกับไอรีนสนิทสนมกัน เลยกเลิกลตามตื้อขอเป็นแฟนเธออีก ไม่คิดว่าจะมีเบื้องหลังอะไรซ่อนอยู่

“บอกฉันมาเตี้ยวั้นนะไอรีน” โรสิตาหยุดเดิน พร้อมกับจับไหล่เพื่อน ให้หันมามองหน้าเธอ “ไปทำอะไรอแมนด้าไว้ เขาถึงได้หัวทำเหมือนไม่ชอบหน้าเธอนัก”

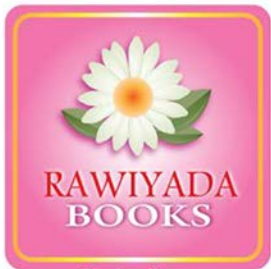
ไอรีนยิ้มแหยๆ “ก็แค่บอกว่าฉันกับเธอกำลังคบกันอยู่ แค่นั้นเอง... แค่นั้นจริงๆ” แค่นั้นของไอรีนทำเอาคนฟังหน้าเครียด

“ฉันไม่ชอบที่เธอทำแบบนั้นนะไอรีน” น้ำเสียงของโรสิตาเข้มจัด ดวงตาวาววับด้วยความรู้สึกไม่พอใจ “อย่าทำให้คนอื่นเข้าใจฉันกับเธอผิดๆ อีก”

“ฉันขอโทษนะ แต่ถ้าไม่บอกยายอแมนด้าไปแบบนี้ ยายนั่นไม่มีทางเลิกต่อแยะเธอหรอก เค้าทำเพราะหวังดี อย่าโกรธเค้าเลยนะ” ไอรีนอ่อยขอโทษ ด้วยน้ำเสียงสำนึกผิดเต็มที่ พร้อมหยอดลูกอ๊อนให้เพื่อนใจอ่อน

“ช่างเถอะ มันผ่านไปแล้ว” โรสิตาดถอนหายใจแรงๆ ปล่อยมือจากไหล่เพื่อน แล้วตะแคงให้เดินต่อ

ดวงตากกลมโตปิดผ่านใบหน้าของเพื่อนรัก ไปยังแผ่นหลังกว้างของคนที่เดินนำ คำพูดของอแมนด้าเมื่อครู่ ทำให้คนฟังอาจเข้าใจผิดไปไกล โอลิเวอร์เคยบอกว่าเอริกเกลียดพวกวิปริตผิดเพศเข้าไส้ แววดาของเขาที่จ้อง

ส่งมอบความสุขด้วยใจ ให้นักอ่านด้วยความรัก

เพราะคุณคือคนพิเศษ